

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDR. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **Hnutí DUHA – Přátelé země Česká republika**, Údolní 33, Brno, IČ: 15547779, zastoupen JUDr. Jaromírem Kyzourem, advokátem, Praha 5, Ostrovského 2061/27, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. ledna 2012, č.j. 18/510/12-2 O 1/12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. ledna 2012 č.j. 18/510/12-2 O 1/12, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení České inspekce životního prostředí oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen ČIŽP) ze dne 13.9.2011, č.j. ČIŽP/42/OOP/1106446.010/11 CJL, a kterým bylo toto usnesení potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím ČIŽP rozhodla, že žalobce není účastníkem řízení, které bylo vedeno podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.).

Žalobce uvedl, že dne 8.9.2011 se přihlásil jako účastník řízení vedeného podle § 88 odst. 1 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. ve věci zásahu v oblasti Ptačího potoka na území Národního parku Šumava. Dne 14.9.2011 mu bylo doručeno sdělení ČIŽP ze dne 13.9.2011, č.j. ČIŽP/42/OOP/1106446.010/11/CJL, které sice nemělo formální náležitosti usnesení, ale které je třeba vzhledem k jeho obsahu považovat za usnesení podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), že žalobce nemůže být účastníkem předmětného správního řízení. Žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného, že občanská sdružení nemohou být účastníkem správního řízení o uložení sankce za správní delikt. Dle žalobce se ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. vztahuje na všechna správní řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Za zájem ochrany přírody a krajiny lze považovat i vymáhání dodržování právních norem zaměřených na jejich ochranu, proto sem spadají i sankční řízení, jako je tomu v tomto konkrétním případě. Rozhodnutí vydaná v těchto řízeních ovlivňují aplikační praxi zákona. Řešení těchto otázek má pak zásadní význam pro správu a jiné lidské aktivity uskutečňované v chráněných územích. Výklad umožňující občanským sdružením vystupovat jako účastníci správních řízení ve věcech správního trestání vedených podle zákona č. 114/1992 Sb. je rovněž v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen Aarhuská úmluva), podle kterého má být osobám z řad veřejnosti zaručeno právo přístupu do správních řízení, která se týkají porušování vnitrostátních právních norem na ochranu životního prostředí.

Žalobce reagoval na názor vyslovený v odůvodnění napadeného rozhodnutí a na odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu, ve kterých bylo vysloveno, že čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nemá přímý účinek. Uvedl, že tento názor není v právní nauce jednoznačný. Zdůraznil, že bylo na žalovaném, aby zajistil, že výklad a aplikace § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. bude co možná nejvíce konformní s čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. Žalovaný však nelogicky a nesystémově vyjímá správní trestání z okruhu řízení, na která se vztahuje § 70 odst. 2 předmětného zákona. Žalobce odkázal na implementační příručku vydanou Evropskou hospodářskou komisí s tím, že tento text podporuje správnost jeho názoru.

Žalobce dále citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí věty, ze kterých dovodil, že argumentace žalovaného trpí vnitřní rozporností. Jestliže řízení slouží k ochraně přírody a krajiny, musí při něm být dotčen zájem na jejich ochraně. Rovněž argument spočívající v poukazu na § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí není správný. Žádost o informace o životním prostředí může podat kdokoliv, proto je legitimní omezit zpřístupňování informací, aby nemohly být zneužity v konkurenčním boji, apod. Naproti tomu ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. zakotvuje pro občanská sdružení, jejichž hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, možnost být účastníkem správního řízení. Zákonodárce tak počítá s tím, že díky této zvláštní úpravě budou mít tyto subjekty informace z probíhajících správních řízení o správním trestání z titulu svého účastenství, pokud se rozhodnou toto oprávnění využít. Sankční řízení upravené v zákoně slouží k naplňování účelu zákona a takové řízení se dotýká zájmů ochrany přírody a krajiny. Ve formě individuální a generální prevence nutí adresáty právních norem zachovávat zákonnost.

Žalobce dále uvedl, že poukaz žalovaného na rezortní výklad vzniklý již v dřívější době není správný, v mezidobí došlo k vydání novějšího stanoviska a rovněž se stal účinným čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy.

Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce v rozporu s gramatickým výkladem i s výkladem teleologickým. Nesprávným výkladem § 70 zákona č. 114/1992 Sb. došel žalovaný k vadnému závěru ohledně možnosti občanského sdružení účastnit se sankčních řízení a vydal nezákonné rozhodnutí. Vyšetření deliktů a ukládání odpovídajících sankcí slouží k prosazování zájmů ochrany přírody a sankční řízení je tedy řízením, které se dotýká zájmů ochrany přírody a krajiny. Účast veřejnosti v těchto řízeních může být prevencí přílišné shovívavosti orgánů ochrany přírody při rozhodování o porušení zákona.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ČIŽP neformálním sdělením žalobce informovala o tom, že neakceptovala jeho oznámení, že se bude účastnit řízení ve věci uložení pokuty Správě Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava za protiprávní jednání dle § 88 odst. 1 písm. e) a odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. ČIŽP neměla pochybnosti o tom, že občanské sdružení účastníkem řízení o uložení sankce není, a proto nevydala v tomto řízení usnesení. Podání žalobce ze dne 20.12.2011 vzhledem ke zjištěným skutečnostem žalovaný považoval za odvolání proti tomuto sdělení ze dne 13.9.2011 č.j. ČIŽP/OOP/1106446.010/11/CJL.

Ke sporné otázce, zda řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt dle § 88 zákona č. 114/1992 Sb. je správním řízením, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, žalovaný uvedl, že zastává názor, že sankční řízení vůči tomu, kdo porušil konkrétní povinnost stanovenou zákonem, není řízením, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. Žalovaný odkázal na výkladová stanoviska vypracovaná v rámci rezortu ministerstva. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.6.2007 č.j. 5 Ca 126/2005-69, ve kterém byla řešena otázka účastenství obce s tím, že postavení obce jako účastníka sankčního řízení bylo rovněž vyloučeno. Řízení o uložení sankce za protiprávní jednání je řízením „v zájmu ochrany přírody“, ale nelze položit rovnítko mezi řízením, které je v zájmu ochrany přírody, a řízením, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody. Dle žalovaného není článkem 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy správním orgánům stanovena povinnost přiznat občanským sdružením postavení účastníka sankčních řízení dle zákona č. 114/1992 Sb. Rozhodnutím o uložení pokuty jsou dotčeny pouze povinnosti a práva povinné osoby.

Žalobce k vyjádření žalovaného podal repliku, ve které uvedl, že argumentaci žalovaného považuje za nepřesvědčivou a účelovou. Výkladová stanoviska žalovaného nejsou pramenem práva a zmiňované výkladové stanovisko bylo vydáno v době, kdy pro Českou republiku nebyla závazná Aarhuská úmluva. Pokud se jedná o zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 5 Ca 126/2005-69, jedná se zřejmě o ojediněle vyslovený právní názor, který nenalezl uplatnění v aplikační praxi. Obce jsou zcela běžně účastníky sankčních řízení podle § 71 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. Rovněž v předmětném řízení obce vystupují jako účastníci řízení. Aplikační praxe ohledně účastenství obcí a občanských sdružení v sankčních řízeních je tedy u žalovaného nejednotná a zvolené řešení nemá oporu v zákoně. Zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 2 As 64/2008-122, a nelze z něj tedy ani vycházet. Nelze předjímat, že účast občanských sdružení v sankčních řízeních bude vždy spočívat jediné v uvádění tvrzení a důkazů nepříznivých pro osobu, proti níž se řízení o uložení sankce vede. Přístupy znemožňující efektivní účast ekologických organizací v řízeních, která spadají pod čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy odmítají jak orgány Úmluvy, tak soudní dvůr EU. Činnost, kvůli níž se předmětné sankční řízení vede, zasáhla území, které je součástí mokřadů mezinárodního významu, a v tomto případě, kdy zásahy poškodily jedno z nejvýznamnějších,

zvláště chráněných území v ČR se ukazuje, jak je důležité vznášet do vymáhání právních norem na ochranu přírody a sankčních řízení zvláště prvky transparentnosti a podrobit je veřejné kontrole. Žalobce dále poukázal na dobu trvání řízení s tím, že i včasnost postihu je jedním z aspektů, který je třeba hodnotit, má-li být sankce považována za adekvátní a má-li působit dostatečně preventivně pro další podobná jednání. Znemožnění účasti v uvedeném sankčním řízení pro žalobce znamenalo nemožnost vyjádřit se k podkladům k rozhodnutí, využít prostředky ochrany před nečinností správního orgánu a nemožnost přispět k naplnění účelu sankčního řízení a tím i zájmu ochrany přírody a krajiny.

Při jednání zástupce žalobce zopakoval námitky uvedené v žalobě a v replice k vyjádření žalovaného. Dotčenost zájmů ochrany přírody a krajiny v sankčních řízeních lze dovodit z toho, že správní trestání působí jako nástroj generální i individuální prevence, kterým se vymáhá dodržování zákona. Dále poukázal na to, že pokuty jsou příjmem Státního fondu životního prostředí, jedná se tedy o finanční prostředky, jejichž další využití je určeno k ochraně přírody a krajiny. Jestliže ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. má zaručovat kontrolu veřejnosti v dané oblasti, mělo být žalobci přiznáno v daném případě postavení účastníka řízení i vzhledem k tomu, že pokuta byla ukládána rezortní organizaci řízení žalovaným. V daném případě je zřejmé, že orgány ochrany přírody vůči Správě Národního parku Šumava nevyužily všechna oprávnění, aby jednak zabránily jednání se škodlivými následky pro významnou lokalitu a jednak aby řízení proběhlo v časově přijatelném úseku. Zdůraznil, že nebyl respektován cíl stanovený v čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zdůraznila, že předmětem sankčního řízení je porušení povinnosti stanovené zákonem, nejedná se o dotčení zájmů na ochranu přírody a krajiny. K účastenství obcí v sankčních řízeních uvedla, že účast obcí je zákonem stanovena v § 71 odst. 3 a úprava vztahující se k postavení obcí v sankčním řízení je odlišná od právní úpravy vztahující se k postavení spolků. Kontrolu činnosti správních orgánů mohou spolky vykonávat prostřednictvím zákona o právu na informace. Navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce zaslal ČIŽP oznámení ze dne 6. 9. 2011, že má zájem být podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. účastníkem řízení o uložení pokuty ve věci zásahu v oblasti Ptačího potoka na území Národního parku Šumava. ČIŽP na toto oznámení reagovala sdělením ze dne 13.9.2011 č.j. ČIŽP/OOP/1106446.010/11/CJL, ve kterém žalobci sdělila, že případy, pro které je občanským sdružením umožněno účastnit se správních řízení, jsou zamýšlené zásahy a zahajovaná správní řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona. Správní řízení, které je vedeno se Správou Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava není správním řízením, při kterém mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, neboť jde o řízení o uložení pokuty. V tomto řízení se zjišťuje pouze to, zda došlo jednáním subjektu k naplnění skutkové podstaty správního deliktu a rozhoduje se o výši pokuty za tento správní delikt. Proti tomuto sdělení podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a usnesení ČIŽP se potvrzuje.

V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo nejprve popsalo postup ČIŽP se závěrem, že sdělení ze dne 13.9.2011 je třeba považovat za rozhodnutí, že odvolateli nepřísluší postavení účastníka předmětného sankčního řízení.

Pokud se jedná o posouzení správnosti závěru ČIŽP, k tomu odvolací orgán uvedl, že čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy vytyčuje jako cíl zajištění přístupu široké veřejnosti ke správním a soudním řízením, ponechává však stranám značnou míru uvážení v tom, jakým způsobem tento cíl prostřednictvím své vnitrostátní právní úpravy zajistí. Přímá aplikovatelnost tohoto článku Úmluvy je vyloučena. Přístup veřejnosti k informacím v záležitostech životního prostředí je upraven v zákoně č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Zapojení veřejnosti prostřednictvím občanských sdružení do rozhodování v záležitostech ochrany přírody a krajiny je upraveno v § 70 zákona č. 114/1992 Sb. Odstavec 3 tohoto ustanovení umožňuje občanskému sdružení za splnění stanovených podmínek nabýt postavení účastníka správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany a přírody chráněné podle tohoto zákona. V zákoně není výslovně definováno, co je zájem ochrany přírody a krajiny chráněný podle tohoto zákona. Odvolací orgán vyslovil názor, že ten je dán účelem zákona stanoveným v § 1 jako udržení přírodní rovnováhy v krajině, ochrana rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, šetrné hospodaření s přírodními zdroji a vytvoření soustavy Natura 2000 v ČR v souladu s právem Evropských společenství. Toto je pak blíže rozvedeno v § 2 téhož zákona. Aby byl účel zákona naplněn, zákon stanoví řadu povinností fyzickým i právnickým osobám. Podmínky, omezení či zákazy, zákon zmocňuje k jejich stanovení, vyhlášení, vydání či uložení orgány ochrany přírody a stanoví činnosti vázané na povolení a souhlasy vydávané orgánem ochrany přírody ve správním řízení. Za správní řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, lze považovat dle odvolacího orgánu takové správní řízení, jehož předmětem je činnost či záměr, které by mohly přivodit nepříznivé dopady na přírodu nebo krajinu, ohrozit nebo zhoršit jejich stav. V takových řízeních, ať jsou vedena podle jiných zákonů nebo podle zákona č. 114/1992 Sb., má občanské sdružení za splnění podmínek stanovených v § 70 zákona č. 114/1992 Sb. možnost získat postavení účastníka řízení se všemi jeho právy a povinnostmi. Správní trestání je však prostředkem státního donucení k chování právních subjektů v souladu se zákonem. V sankčním řízení je postihováno jednání v rozporu s právem, jímž došlo k porušení nebo nesplnění některé ze zákonem stanovených právních povinností nebo povinností uložených na základě zákona. K protiprávnímu jednání již došlo a smyslem řízení o uložení sankce je vyvození důsledků pro pachatele. Řízení o uložení pokuty je řízením směřujícím k ochraně přírody a krajiny (projevuje se složka preventivní), nikoliv k jejímu ohrožení nebo poškození. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval poukaz na stanovisko výkladové komise ministerstva životního prostředí z roku 2001, ve kterém výkladová komise dospěla k závěru, že v řízení o uložení pokuty nejsou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Ke změně tohoto závěru po účinnosti Aarhuské úmluvy nedošlo. Pokud by přicházela v úvahu účast občanského sdružení v sankčním řízení, neupravoval by § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 123/1998 Sb. možnost odepření zpřístupnění informace, týkající se neukončených řízení a nepravomocných rozhodnutí o přestupcích a jiných správních deliktech. Odvolacímu orgánu není známo, že by některému občanskému sdružení bylo přiznáno v sankčním řízení postavení účastníka řízení. Názor vyslovený v tomto případě tedy není v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce se v daném případě domáhal postavení účastníka řízení, které bylo zahájeno se Správou Národního parku Šumava podle § 88 odst. 1 písm. e) a odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., s odkazem na § 70 zákona č. 114/1992 Sb. a na čl. 9 odst. 3 Aarhuské Úmluvy. Vyslovil názor, že i v řízení o uložení pokuty za správní delikt mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné uvedeným zákonem, a proto mu mělo být přiznáno postavení účastníka tohoto řízení.

Ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. upravuje účast občanů prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů v řízeních týkajících se ochrany přírody. V odstavci 3 tohoto ustanovení je mimo jiné stanoveno, že občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení. Případy podle odstavce 2 pak představují zásahy a zahajovaná správní řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona.

Dle názoru soudu je třeba při rozhodování o tom, zda občanskému sdružení (spolku) přísluší postavení účastníka řízení, rozlišovat, co je předmětem řízení. Jestliže předmětem řízení má být vydání zákonem vyžadovaného souhlasu či závazného stanoviska, uložení opatření k zachování požadovaného stavu, případně další úkony příslušného správního orgánu vztahující se přímo k zamýšleným zásahům, které by se mohly mít dopad na stav přírody a krajiny, jedná se nepochybně o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem č. 114/1992 Sb. Jiná situace však nastává v řízení o uložení pokuty za správní delikt. Toto řízení je zahajováno tehdy, jestliže k zásahu do zákonem chráněných zájmů již došlo, a jeho předmětem je prioritně zájem na tom, aby právnické, případně i fyzické osoby, dodržovaly zákonem stanovené povinnosti. Pro případ, že tuto povinnost poruší, upravuje zákon možnost uložení sankce. Byť nelze v případě porušení povinnosti stanovené v zákoně č. 114/1992 Sb. a uložení sankce podle § 88 tohoto zákona zcela oddělit správní trestání od zájmů na ochraně přírody a krajiny, jedná se pouze o souvislost mezi zájmy na ochraně přírody a krajiny a zájmy na dodržování povinností stanovených zákonem č. 114/1992 Sb. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že *za správní řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, lze považovat dle odvolacího orgánu takové správní řízení, jehož předmětem je činnost či záměr, které by mohly přivodit nepříznivé dopady na přírodu nebo krajinu, ohrozit nebo zhoršit jejich stav. V takových řízeních, ať jsou vedena podle jiných zákonů nebo podle zákona č. 114/1992 Sb., má občanské sdružení za splnění podmínek stanovených v § 70 zákona č. 114/1992 Sb. možnost získat postavení účastníka řízení se všemi jeho právy a povinnostmi. Správní trestání je však prostředkem státního donucení k chování právních subjektů v souladu se zákonem. V sankčním řízení je postihováno jednání v rozporu s právem, jímž došlo k porušení nebo nesplnění některé ze zákonem stanovených právních povinností nebo povinností uložených na základě zákona. K protiprávnímu jednání již došlo a smyslem řízení o uložení sankce je vyvození důsledků pro pachatele. Řízení o uložení pokuty je řízením směřujícím k ochraně přírody a krajiny (projevuje se složka preventivní), nikoliv k jejímu ohrožení nebo poškození. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není v tomto směru vnitřně rozporné. Žalovaný hovoří o ochraně přírody a krajiny ve spojitosti s účelem zákona a srovnává situace, kdy je vedeno sankční řízení za jednání, kterým bylo životní prostředí poškozeno či ohroženo, a kdy se jedná o rozhodnutí, která by teprve mohla mít na ochranu přírody a krajiny dopad. Pokud žalobce poukazoval na to, že by měl mít možnost dohlížet na kvalitu a rychlost rozhodování orgánů ochrany přírody v předmětném řízení, neboť Správa Národního parku Šumava je rezortní organizací, k tomu považuje soud za potřebné uvést, že žalobci nepřísluší postavení orgánu dohledu nad výkonem státní správy z hlediska rychlosti řízení, případně úvahy o výši sankce. Vzhledem k tomu, že v řízení o uložení pokuty nemůže být orgánem ochrany přírody*

rozhodováno o záležitostech, které mají bezprostřední dopad na stav přírody a krajiny, není dán prostor pro účast spolků založených s cílem ochrany přírody a krajiny.

V řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 88 zákona č. 114/1992 Sb. je účastníkem řízení subjekt, který se deliktního jednání dopustil a mohou jím být i obce při splnění podmínek stanovených v § 71 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. Podle tohoto ustanovení obce jsou ve svém územním obvodu účastníkem řízení podle tohoto zákona, pokud v téže věci nerozhodují jako orgány ochrany přírody. Ze srovnání právní úpravy účastenství občanských sdružení a obcí je třeba dovodit, že právní úprava je odlišná. Skutečnost, že zákon nevylučuje v případě obcí jejich účast v řízení o správním deliktu, jedná-li se o věc spadající do jejich územního obvodu a nerozhodují-li v této věci jako orgány ochrany přírody, neznamená, že takové postavení přísluší i občanským sdružením.

Soud má za to, že právní úprava obsažená v zákoně č. 114/1992 Sb. ohledně zajištění účasti veřejnosti v řízeních majících dopad na zájmy ochrany přírody a krajiny je dostatečná i z hlediska čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. V tomto ustanovení je stanoveno, že navíc - aniž by tím bylo dotčeno přezkoumání zmíněné výše v odstavcích 1 a 2 - každá strana zajistí, aby osoby z řad veřejnosti splňující kritéria, pokud jsou nějaká stanovena ve vnitrostátním právu, měly přístup ke správním nebo soudním řízením, aby mohly vznášet námitky proti jednání, aktům nebo opomenutí ze strany soukromých osob nebo orgánů veřejné správy, jež jsou v rozporu s ustanoveními jejího vnitrostátního práva týkajícího se životního prostředí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí oprávněně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu při řešení otázky výkladu citovaného čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. Ani výklad použitý žalovaným při vydávání napadeného rozhodnutí není s tímto citovaným ustanovením v rozporu. Byť mají být podle této mezinárodní smlouvy zajištěny právo na přístup k informacím o životním prostředí, podíl veřejnosti na rozhodování o otázkách životního prostředí a přístup k právní ochraně v záležitostech životního prostředí v co možná nejširším rozsahu, neznamená to, že by vnitrostátní právní úprava musela zajišťovat přístup spolkům do všech řízení vedených podle zákona č. 114/1992 Sb. Stanovit další podmínky účastenství je v pravomoci jednotlivých zemí. Dle názoru soudu řízení o uložení sankce má z důvodů uvedených shora specifický charakter a žalobci proto nebylo přiznáno postavení účastníka předmětného řízení o uložení pokuty v souladu s příslušnými právními předpisy. Rovněž jako vadu nelze hodnotit odkaz na výkladová resortní stanoviska. Tato stanoviska nejsou právně závazná, ale odkaz na ně nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. října 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová